

A lány román volt, először nem is értettem, mit akar. Az operánál jött szembe velem, rajtunk kívül senki sem járt az utcán. Alacsony volt és vézna, szeme sarkában már mélyültek a szarkalábak, pedig nem lehetett idősebb nálam. Horgolt sapkája alól pislogott fel rám, magányosnak tűnt.

– Kérdezhetek valamit? – ismételte.

– Kérdezz! – mondtam.

Zavaros elbeszéléséből mindössze annyit tudtam kivenni, hogy nemrég érkezett vonattal Nagyváradról, most pedig nincs hová mennie, ezért gyűjt pénzt, hátha be tudna ülni valahová; eddig négy lejt sikerült összekaparnia, nem tudnám én is kisegíteni valamennyivel? A pénztárcám után nyúltam, és vártam, mikor vágnak tarkón valamelyik sötét szögletből, de semmi sem történt.

Kivettem egy egylejest, és odanyújtottam neki.

– Kérsz egy cigit? – kérdeztem.

Mohón kapott a csomagból kihúzott szál után, arca felvillant a gyújtó lángjánál. Hópelyhek telepedtek vastagon kifestett szempillájára, majd úgy csordultak alá az arcán, akár valami üszkös könnycseppek.

– Köszönöm – mondta.

Rágyújtottam én is, fújtuk egymás arcába a füstöt. Vártam, hogy továbbinduljon, de ő csak toporgott egy helyben.

– Messze laksz? – kérdezte aztán.

– Messze – feleltem.

– Veled mehetek, míg kitart a cigi?

Megszorítottam zsebemben a teli csomagot.

– Jöhetsz – mondtam.

Vadul kavargó havazás kísért hazáig, a lépcsőház előtt felrezzent, amikor a kulcsom után nyúltam. Alig nyitottam résnyire a kaput, ő máris besurrant, mint egy meleg kályhát kereső macska. A lépcsőn felfelé hallottam, ahogy piheg mögöttem.

Kinyitottam az ajtót, de még ki sem húztam a kulcsot a zárból, ő máris a kilincsre fonta az ujjait. A sötét előszobában a lakótársaim cipőjére taposott.

– Hol a fogas? – kérdezte.

– Nem számít – mondtam.

– Villanyt sem kapsz?

– Nem – mondtam.

– Szégyellsz?

– Igen.

A vállára tettem a kezem, úgy vezettem el a szobáimig. Szólanul dobta le kabátját a fal mellett heverő matraca. Adtam neki egy pokrócot, én az ágyra dőltem. Meg sem várta, hogy elforduljak, letolta a nadrágját, aztán elvackolta magát. Vastag sötétítő rekesztették ki az utcalámpák derengését, a szoba másik végéből nem láthattam, de éreztem, hogy néz. Csak akkor hunytuk le a szemünket, ha nagy ritkán egy autó fényszórói belezavartak a sötétségbe.

Nem tudom, hogy aludtunk-e, vagy csak néztük egymást egész éjszaka. Hajnalban felkeltem, és a matrachoz léptem. Még mindig az ágyamat bámulta.

– Fordulj a fal felé! – mondtam, és félrehajtottam a pokrócot.

Feneke forró volt, amint az ágyékomhoz rántottam, és térdig toltam átnedvesedett bugyiját.

– Te egy jó ember vagy – mondta.

Azóta gyakran találkozom vele, ha éjszakánként egyedül sétálok a városban. De többé nem szólít le. Még csak rám sem néz. Én meg mindig átmegyek a másik oldalra.